

Eerste Kamer der Staten-Generaal

Centraal Informatiepunt

Den Haag, 22 juni 2005

Aan de leden en de plv. leden van de Vaste Commissie
voor Justitie

OVERZICHT van stemmingen in de Tweede Kamer betreffende wetsvoorstel:

29849 Wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en enige andere wetten in verband met de buitengerechtelijke afdoening van strafbare feiten (Wet OM-afdoening)

EINDSTEMMING WETSVOORSTEL: het wetsvoorstel is op 21 juni 2005 aangenomen. PvdA, Groep Lazrak, D66, Groep Wilders, VVD, CDA, ChristenUnie, SGP en LPF stemden voor.

AANGENOMEN EN OVERGENOMEN AMENDEMENTEN

Artikel I, onderdeel N

9 (Wolfsen)

Het amendement strekt ertoe, duidelijker in de wettekst te verankeren dat de strafbeschikking op een schuldvaststelling berust en dat zij, anders dan de transactie, geen overeenkomst of dading inhoudt.

De voorgestelde wijziging beoogt door het expliciteren van het rechtskarakter van de strafbeschikking ook de positie van het slachtoffer van een strafbaar feit in het civiele proces te verstevigen. Met een onherroepelijke strafbeschikking heeft het slachtoffer krachtig bewijs in handen tegen degene aan wie de strafbeschikking is opgelegd. De ondertekenaar verwacht dan ook dat de civiele rechter in het licht van het voorgestelde artikel aan een onherroepelijke strafbeschikking meer dan gemiddelde bewijskracht zal toekennen.

De ondertekenaar heeft overigens overwogen een aanpassing van artikel 161 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voor te stellen, in die zin dat aan een onherroepelijke strafbeschikking dezelfde dwingende bewijskracht toekomt als aan een in kracht van gewijsde gegaan, op tegenspraak gewezen veroordelend strafvonnis. Na ampel beraad heeft hij echter van een dergelijk voorstel afgezien, omdat een dergelijke aanpassing wellicht tot het

Amendementen zijn in de volgorde van stemming – op artikelnummer – weergegeven: allereerst de aangenomen en/of overgenomen amendementen, vervolgens de verworpen of ingetrokken amendementen en tenslotte eventuele moties.

Vervangen amendementen zijn d.m.v. een → aangegeven: bijv. 7 → 8 → 20. Amendement nr. 7 is vervangen door amendement nr. 8, dat op zijn beurt vervangen is door amendement nr. 20. De vette notatie van het stuknummer geeft aan dat dit het definitieve amendement is. De stemmingslijsten worden gemaakt op basis van de ongecorrigeerde draad van de vergadering.

ongewenste gevolg zou leiden dat de verdachte na verzet tegen de strafbeschikking om tactische redenen vaker verstek zou laten gaan bij de berechting door de strafrechter.

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel I

Artikel VI

19 (Van Haersma Buma)

Bijbrieven van 2 november 2004 (28 684, nr. 41) heeft de Minister van Justitie aan de Kamer medegedeeld dat hij, vooruitlopend op de inwerkingtreding van de invoering van de bevoegdheid voor decentrale overheden om een bestuurlijke boete op te leggen voor kleine ergernissen in het publieke domein en fout parkeren, aan de gemeenten een handreiking wil doen. Deze voorziet in een tegemoetkoming in de kosten die de decentrale overheid maakt om parkeerbeschikkingen en processenverbaal (p.v.'s) ter bekeuring van kleine ergernissen in de publieke ruimte uit te schrijven. Gemeenten komen in principe in aanmerking voor de p.v.-vergoeding voor door buitengewoon opsporingsambtenaren (BOA's) uitgeschreven p.v.'s ter bekeuring van kleine ergernissen. Ook wanneer een gemeente niet voornemens is om de bestuurlijke handhaving van kleine ergernissen op zich te nemen, komt deze in aanmerking voor de p.v.-vergoeding.

De door de BOA's uitgeschreven bekeuringen kunnen op basis van het nieuwe artikel 257b Sv het karakter krijgen van strafbeschikkingen. Dit amendement beoogt de vergoeding voor uitgeschreven strafbeschikkingen een wettelijke basis te geven.

Met dit amendement, dat in samenhang moet worden gezien met het voorgestelde artikel 257ba Sv, wordt deze mogelijkheid nader ingevuld. De mogelijkheid wordt gecreëerd om een deel van de opbrengsten van boetes die het resultaat zijn van deze handhavingsinspanningen door te sluizen naar rechtspersonen die krachtens publiekrecht zijn ingesteld. Dat is, zo volgt uit artikel 1:1 Algemene wet bestuursrecht, een passende aanduiding voor bestuursorganen met vermogensrechtelijke zelfstandigheid. Dit is wetstechnisch zuiverder dan het apart benoemen van gemeenten in deze wetsbepaling. Bij het doorsluizen van de opbrengst zal rekening gehouden kunnen worden met extra incassoactiviteiten (CJIB) en extra verzetten en daarmee meer werk voor de rechterlijke macht.

Wanneer het wetsvoorstel bestuurlijke boete kleine ergernissen tot wet is verheven en in werking is getreden zullen veel gemeenten via die weg de handhaving onder eigen verantwoordelijkheid vormgeven. Dit amendement zal die gemeenten die de bestuurlijke boete niet invoeren, de mogelijkheid bieden om toch de handhaving te versterken.

Aangenomen. GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, D66 (met uitzondering van de heer Bakker), Groep Wilders, CDA, ChristenUnie, SGP en LPF stemden voor

Artikel I, onderdeel N

Artikel III

18 (Van Haersma Buma)

In het nieuwe artikel 257b, eerste lid, Sv wordt bepaald dat bij AmvB aan daartoe aan te wijzen opsporingsambtenaren de bevoegdheid kan worden gegeven strafbeschikkingen op te leggen. Deze bevoegdheid kan derhalve aan gemeentelijke bijzondere opsporingsambtenaren worden toegekend. Via die bepaling kan de wet een belangrijke impuls bieden aan de handhaving van kleine ergernissen.

De constructie van de bestuurlijke strafbeschikking is reeds opgenomen in artikel 37 WED, als voorgesteld in dit wetsvoorstel, waar zij een opvolger is van de bestaande bestuurlijke transactie. Dat artikel wil het op het terrein van de economische delicten mogelijk maken dat bestuursorganen bevoegdheden tot het uitvaardigen van strafbeschikkingen krijgen waarvan

de feitelijke uitvoering aan buitengewone opsporingsambtenaren kan worden opgedragen. Dit amendement trekt deze voorziening breder, en maakt het daarmee mogelijk decentrale overheden ook op andere terreinen zoals bij «kleine ergernissen» en lichte verkeersovertredingen, bij de rechtshandhaving te betrekken.

In combinatie met het voorgestelde artikel 27a WAHV wordt aan gemeenten een veel krachtiger mogelijkheid geboden om de handhaving te versterken, dan via de zogenaamde p.v.vergoeding (28 684 nr.41). Daarbij verdient het de voorkeur een constructie zoals voorgesteld bij de p.v.vergoeding een wettelijke basis te geven. Deze wijziging biedt gemeenten in de eerste plaats voorafgaand aan de invoering van de bestuurlijke boete kleine ergernissen en de bestuurlijke boete fout parkeren de mogelijkheid de handhaving van kleine ergernissen reeds te versterken. Wanneer deze beide wetsvoorstellen tot wet zijn verheven en in werking zijn getreden zullen veel gemeenten via die weg de handhaving onder eigen verantwoordelijkheid vorm geven. Gemeenten die de bestuurlijke boete niet overwegen in te voeren, kunnen via deze wet toch de handhaving versterken. Voor met name kleine gemeenten kan het aantrekkelijk zijn dat zij in deze constructie niet de stelselmatige verantwoordelijkheid op de betreffende terreinen over hoeven te nemen; zij kunnen zelf kiezen in welke mate zij bij willen dragen aan de rechtshandhaving op de aangewezen terreinen. Daarbij kan op eenvoudige wijze afstemming plaatsvinden met justitie en politie. De incasso vindt in al deze gevallen plaats door justitie (het CJIB). Het OM wordt ingeschakeld als verzet wordt aangetekend.

In aanvulling op de eerste beide leden van het voorgestelde artikel 257ba Sv, die als aangegeven gebaseerd zijn op artikel 37 WED, is een derde lid opgenomen dat betrekking heeft op het overleg dat aan richtlijnen van het OM op dit terrein vooraf gaat. Dat overleg kan worden gevoerd met de gemeenten, provincies of waterschappen afzonderlijk, of met organen die deze lichamen vertegenwoordigen zoals de VNG. Dat dit overleg gevoerd wordt, ligt voor de hand.

Aangenomen. PvdA, Groep Lazrak, D66 (met uitzondering van de heer Bakker), Groep Wilders, CDA, ChristenUnie, SGP en LPF

Artikel I, onderdeel N

10 (Wolfsen)

Het amendement strekt ertoe, buiten twijfel te stellen dat de verdachte gehoord moet worden alvorens aan hem een aanwijzing het gedrag betreffend kan worden opgelegd. Uiterlijk bij de aanvang van dat horen wordt de verdachte, zo volgt uit de tweede zin van het voorgestelde artikel 257c, eerste lid, Sv, gewezen op de mogelijkheid om toevoeging van een raadsman te verzoeken.

De voorgestelde wijziging beoogt de rechtsbescherming van de verdachte te versterken en de efficiency van aanwijzingen betreffende het gedrag te bevorderen.

De aanwijzingen betreffende het gedrag bieden een kader voor enige ingrijpende maatregelen. Zo zullen als aanwijzing kunnen worden opgelegd een straatverbod, een verplichting zich onder ambulante – medische – behandeling te stellen en een verplichting zich te houden aan door de Reclassering te geven voorschriften. Het ingrijpende karakter brengt mee dat de verdachte voorafgaand aan het opleggen van de aanwijzing wordt gehoord.

Horen is bovendien aangewezen uit overwegingen van efficiency. Het heeft immers geen zin aan de verdachte een aanwijzing op te leggen waarvan niet vaststaat of de verdachte bereid is deze na te leven. Tijdens het horen kan de officier van justitie juist verifiëren of de verdachte bereid is zich aan de aanwijzing te houden. Zo nee, dan ligt onmiddellijk dagvaarden meer in de rede. Dat komt de snelheid van afdoening zeer ten goede.

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel I, onderdeel N
22 (Griffith en Wolfsen)

Het amendement voorziet in een motiveringseis voor zwaardere strafbeschikkingen. De officier van justitie die een strafbeschikking uitvaardigt, ondanks een uitdrukkelijk en onderbouwd gevoerd verweer van de verdachte, zal moeten aangeven waarom hij dat verweer passeert.

Het gaat om de categorie strafbeschikkingen waarvoor in het wetsvoorstel al in een hoorplicht is voorzien, namelijk die waarbij een taakstraf, een rijontzegging of een boete van meer dan 2000 euro wordt opgelegd.

Indien bij een ander amendement deze hoorplicht zal worden uitgebreid, zal de motiveringseis ook voor die categorie gelden.

Vanwege het laagdrempelige verzet zal het openbaar ministerie (de officier van justitie of de bevoegde parketsecretaris) weinig zwaardere strafbeschikkingen uitvaardigen waar de verdachte bezwaren tegen heeft.

Daarnaast kan de motivering mondeling worden gegeven. Als de officier van justitie bij gelegenheid van het horen als bedoeld in artikel 257c van het Wetboek van Strafvordering direct de strafbeschikking overhandigt, deelt hij de redenen waarom hij de door de verdachte uitdrukkelijk aangevoerde verweren passeert mondeling mede. Als de officier van justitie op een later moment de strafbeschikking uitvaardigt, heeft hij de keus om opnieuw – bijvoorbeeld per telefoon – contact met de verdachte op te nemen om genoemde redenen mee te delen of die redenen op schrift te stellen en aan het verslag toe te voegen. Het verslag heeft als functie te kunnen controleren of aan de vereiste vormvoorschriften is voldaan. Gelet hierop zal de weergave van de motivering van de officier in het verslag zeer summier, wellicht ook door een standaardzin, kunnen worden vermeld. De uitgebreide motivering is dan immers al mondeling gedaan. Vanwege het informele karakter dat de contacten tussen verdediging en officier van justitie voorafgaand aan een strafbeschikking zullen hebben, zal een aan het verslag toegevoegde schriftelijke motivering van de officier van justitie overigens summierder zijn dan die van een rechter in dezelfde situatie verwacht kan worden. Met de term «door de verdachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunten», is aangesloten bij de gelijke bewoordingen van artikel 359, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering. Dezelfde verweren waarvoor op grond van dat artikel een gemotiveerde verwerping nodig is, zullen in het kader van een strafbeschikking dus bespreking behoeven.

Het amendement zal om genoemde redenen tot weinig extra administratieve lasten voor het openbaar ministerie leiden. Daar staat tegenover dat de motiveringseis juist in die zaken waar het om spant de acceptatie van verdachte zal bevorderen en daarmee de kans op verzet zal doen afnemen. Als het komt tot een procedure voor de rechter, maakt die zijn eigen afweging en is hij niet gebonden aan de strafbeschikking. Het amendement brengt daarin geen verandering. Daarom is ook niet voorzien in een formele sanctie bij het negeren van de motiveringseis. Wel onderstreept dit amendement de rol van het openbaar ministerie als een fatsoenlijk en volgens de regels van een goede procesorde handelend overheidsorgaan.

Aangenomen. LPF stemde tegen

Artikel I, onderdeel N
Artikel 257e,
13 (Griffith)

Het wetsvoorstel koppelt de mogelijkheid van het instellen van verzet aan het moment waarop de verdachte met de strafbeschikking op de hoogte komt. Die keuze komt voor zwaardere strafbeschikkingen juist voor: een rijontzegging moet niet onherroepelijk kunnen worden voordat de verdachte ervan afweet. Bij lichte strafbeschikkingen komt het evenwel wenselijk voor, net als in de WAHV, te werken met een systeem waarbij de beschikking zo mogelijk

wordt aangekondigd, vervolgens binnen vier maanden wordt bekendgemaakt via toezending (artikel 4, eerste en tweede lid, WAHV) en uiterlijk zes weken na toezending (behoudens verschoonbare termijnoverschrijding) onherroepelijk wordt (artikel 6:7 Awb). Indien de strafbeschikking in persoon aan de verdachte wordt uitgereikt of zich anderszins een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de strafbeschikking hem bekend is, blijft daarbij de normale termijn van twee weken gelden. Met deze aanpassing wordt een efficiënte afdoening bevorderd en de voorgenomen integratie van de WAHV en de OM-afdoening een stap dichterbij gebracht.

Maar niet alleen de efficiëntie, ook de kwaliteit van de afdoening is met dit voorstel gediend. Het systeem van het wetsvoorstel kan de opsporingsambtenaar die een strafbeschikking wil uitvaardigen voor een lastige keuze stellen. Hij kan op grond van artikel 257b Sv onmiddellijk een strafbeschikking uitvaardigen. Voordelen daarvan zijn, dat er geen twijfel kan rijzen of de verdachte de strafbeschikking gekregen heeft, en dat de strafbeschikking na twee weken onherroepelijk wordt. Een nadeel is evenwel, dat eventuele fouten in de strafbeschikking niet meer eenvoudig gecorrigeerd kunnen worden. De voorgestelde procedure opent de mogelijkheid om in een dergelijk geval, net als bij toepassing van de WAHV, aan de verdachte een aankondiging uit te reiken waar de essentie van de strafbeschikking reeds in staat. De verdachte is dan op de hoogte, en kan navraag doen als hij de strafbeschikking niet binnen korte tijd ontvangt. In de vervolgens door het CJIB verzonden strafbeschikking kunnen eventuele foutjes worden rechtgezet. Verzet staat pas open tegen die strafbeschikking. De voorgestelde uiterste termijn van zes weken voor het indienen van verzet ziet ook op strafbeschikkingen met enkel een boete van maximaal 340 euro waar geen aankondiging aan is voorafgegaan. Ook in dat opzicht wordt het systeem van de WAHV gevolgd. Te denken valt hierbij vooral aan overtredingen die op kenteken worden geregistreerd. Op deze wijze wordt het verschil in afdoening van snelheidsovertredingen via de WAHV en het strafrecht (minder respectievelijk meer dan 30 km per uur te hard rijden) verminderd: ook bij de ernstigste snelheidsoverschrijdingen kan een beschikking houdende een geldboete worden verzonden die (behoudens verzet) uiterlijk na zes weken voor tenuitvoerlegging vatbaar is.

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel I, onderdeel P

11 (Wolfsen)

De voorgestelde aanpassing van artikel 344, eerste lid, Sv verheldert dat aan een strafbeschikking in het strafproces dezelfde bewijskracht toekomt als aan beslissingen in de wettelijke vorm opgemaakt door colleges of personen met rechtspraak belast. Zonder deze toevoeging staat de bewijskracht van de strafbeschikking gelijk aan de «andere geschriften», die in artikel 344, eerste lid, onder 5o Sv worden genoemd. Het is meer in overeenstemming met de strekking van het wetsvoorstel, de bewijskracht van de strafbeschikking op één lijn te stellen met die van een veroordeling. Voor de goede orde merkt de ondertekenaar op, dat een strafbeschikking – evenals een veroordelend strafvonnis – alleen als bewijsmiddel kan dienen in een andere strafzaak dan de zaak waarin zij is uitgevaardigd.

Indien de verdachte verzet doet tegen de strafbeschikking of de officier van justitie na het uitvaardigen van de strafbeschikking alsnog tot dagvaarding overgaat, vindt immers een procedure plaats waarin de strafrechter, los van de uitgevaardigde strafbeschikking, zelfstandig de merites van de zaak onderzoekt. Een door de strafrechter vernietigde strafbeschikking heeft geen bewijzende waarde (Hoge Raad 11 februari 1986, NJ 1986, 644, met noot Th.W.V.V.)

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel II

20 (Griffith)

Het amendement strekt ertoe om de termijn voor de tenuitvoerlegging van overtredingen – waarvoor vaak strafbeschikkingen zullen worden gegeven – te verlengen. Op die manier lijkt die regeling, die thans zeer krap is, meer op die van de Wet Mulder (WAHV).

Overtredingen verjaren na twee jaar. Het recht tot tenuitvoerlegging van straf, opgelegd wegens overtreding, is daar aan gekoppeld, en vervalt na twee jaar en acht maanden (artikel 76 Sr). Die termijn is voor de tenuitvoerlegging betrekkelijk kort. Bij vertraging in het proces, waarvan bijvoorbeeld sprake kan zijn als stukken onbestelbaar retour komen en/of de verdachte onvindbaar blijkt, komt het eind van deze termijn al gauw in zicht. De aandacht verdient dat middelen van tenuitvoerlegging op grond van de WAHV vijf jaar beschikbaar blijven (vgl. bijvoorbeeld artikel 28, eerste lid, WAHV, voor de gijzeling). Door de termijn voor strafvervolgung te verlengen tot drie jaar, wordt de voor tenuitvoerlegging beschikbare termijn verlengd tot vier jaren. Dat komt voor een adequate tenuitvoerlegging toereikend voor.

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel V

Artikel VB

21 (Griffith)

Dit amendement strekt ertoe de strafbare feiten die thans exclusief door de wet Mulder bestreken worden ook toegankelijk te maken voor het «gewone» strafrecht. Daardoor zouden – met de strafbeschikking in de hand – in de toekomst notoire recidivisten die worden aangehouden door de politie beter aangepakt kunnen worden.

De Wet Mulder, of ook: Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (verder WAHV) kent in zijn huidige vorm een vrij strikte afgrenzing van strafrechtelijke en administratiefrechtelijke handhaving. Ter zake van de in de bijlage bij deze wet omschreven gedragingen worden administratieve sancties opgelegd; voorzieningen van strafrechtelijke en strafvorderlijke aard zijn uitgesloten, zo volgt uit het eerste lid van artikel 2 WAHV. Uit het tweede lid volgt evenwel dat strafrechtelijke handhaving wel aangewezen is bij gedragingen waarbij letsel aan personen is ontstaan of schade aan goederen is toegebracht.

Het komt wenselijk voor dat de mogelijkheden zullen worden onderzocht om de WAHV in de OM-afdoening te integreren. Dit amendement wil dit streven ondersteunen en deels reeds realiseren door in het algemeen mogelijk te maken dat de opsporingsambtenaar – binnen richtlijnen van het OM – kan kiezen tussen een WAHV-afdoening en strafrechtelijke afdoening. De rol van het strafrecht is dan derhalve niet langer beperkt tot de situatie van schade of letsel. Aangetekend zij daarbij overigens dat artikel 5 WVV nu ook in veel gevallen een handvat biedt voor strafvervolgung bij verkeersovertredingen. Strafrechtelijke afdoening, die door de OM-afdoening efficiënter wordt, kan vooral in de rede liggen als er een bekende verdachte is. De overtreding kan in dat geval worden geregistreerd in de justitiële documentatie, en daarmee tot een hogere bestraffing bij – veelvuldige – recidive leiden. Aan de efficiëntie van de afdoening wordt door dit voorstel niet afgedaan, nu WAHV-afdoening in dezelfde gevallen mogelijk blijft.

Bij de voorgestelde aanpassing van de verhouding tussen strafrechtelijke en administratiefrechtelijke afdoening van verkeersovertredingen kan ook de daarop geënte bepaling in de Gemeentewet vervallen.

Aangenomen. SP, D66, Groep Wilders, VVD, CDA, ChristenUnie en SGP stemden voor

Artikel VI

14→26 (Rouvoet c.s.)

De minister van justitie heeft in zijn brief van 20 mei 2005 (Kamerstukken II 2004/05, 29 849, nr. 25) toegezegd, bij aanvaarding van de amendementen 18 en 19 van het lid van Haersma Buma de mogelijkheden te willen onderzoeken om de buitengerechtelijke handhaving van de Waterschapswet via het mede daardoor gecreëerde algemene kader te laten plaatsvinden. De ondertekenaars menen eveneens dat het beter is de strafrechtelijke handhaving van de Waterschapswet via dat algemene kader te laten lopen, nu langs die weg – zoals de minister in dezelfde brief aangeeft – voorzien is in toezicht van het OM en de mogelijkheid dat het OM richtlijnen vaststelt, en het financiële aspect op dezelfde wijze als thans geregeld kan worden. Zij menen echter dat deze wenselijke verbetering niet afhankelijk behoeft te worden gemaakt van en uitgesteld tot nader overleg. Het eerdere amendement 14, dat door dit amendement vervangen wordt, regardeerde voorts de bijzondere voorziening inzake strafbeschikkingen uit te vaardigen door de Belastingdienst. Het komt ondergetekenden wenselijk voor, mede in het licht van de argumenten die terzake door de minister zijn aangevoerd, deze voorziening nader te bezien in de context van de bredere discussie over de verhouding tussen strafrecht en bestuursrecht. Zij wachten met belangstelling de notitie af die de minister terzake heeft toegezegd.

Aangenomen. VVD stemde tegen

Artikel XXIA

28 (Van der Laan)

Dit amendement bevat een evaluatiebepaling. In de evaluatie dient ten minste aandacht te worden besteed aan de effectiviteit van de OM afdoening in de praktijk. Tevens dient te worden gekeken naar de gevolgen voor de rechtstaat van het feit dat het uitgangspunt wordt losgelaten dat alleen de strafrechter een straf mag opleggen.

Aangenomen. SP, GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, D66, CDA, ChristenUnie en SGP stemden voor

VERWORPEN, INGETROKKEN EN/OF VERVALLEN AMENDEMENTEN

Artikel I, onderdeel N

12 (De Wit)

Na ontvangst van een strafbeschikking, zeker wanneer deze onverwacht op de deurmat valt, heeft een verdachte recht op enige tijd om zich te beraden op de beschikking, om juridisch advies in te winnen en om zijn verzet voor te bereiden. Het is, gezien de parallellen tussen de strafbeschikking en de handhaving in het bestuursrecht, redelijk om de verdachte dezelfde termijn voor verzet te gunnen als de Algemene wet bestuursrecht voorschrijft voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift, namelijk zes weken. Aansluiting zoeken bij de termijn voor het instellen van rechtsmiddelen tegen gerechtelijke uitspraken – zoals de regering in dit wetsvoorstel doet – , die twee weken bedraagt, ligt hier minder in de rede, aangezien ervan uit gegaan mag worden dat een verdachte die in eerste aanleg wordt veroordeeld al ruimschoots de kans heeft gehad zich op de eerste behandeling van zijn zaak voor te bereiden.

Verworpen. SP en GroenLinks stemden voor

Artikel XXIIA

29 (Van der Laan)

Het amendement bevat een horizonbepaling voor de onderhavige wet. Deze bepaling geeft Staten-Generaal en regering de mogelijkheid om binnen zes jaar te bezien of de wet naar tevredenheid functioneert en om de werking van de wet in dat geval op eenvoudige wijze te verlengen.

Een horizonbepaling is op zijn plaats omdat, zoals de regering zelf stelt, «het uitgangspunt dat alleen de strafrechter een straf mag opleggen wordt losgelaten». De NOvA meent dat dit leidt tot een «inbreuk op de notie van machtscheiding», terwijl het OM spreekt van «rechtstatelijke bezwaren». Binnen zes jaar kan worden bezien of de genoemde bezwaren terecht zijn, of een en ander in praktijk meevalt.

Met dit amendement wordt tevens concreet vormgegeven aan het recente advies van de Raad van Economisch Adviseurs (REA) om de regeldruk in Nederland te beperken door een horizon bepaling (sunset clause)op te nemen in alle nieuwe wet- en regelgeving (30 123, 2; p. 1 en 6).

In bijvoorbeeld de Verenigde Staten is het heel gebruikelijk om horizonbepalingen in wetsvoorstellen op te nemen.

Verworpen. SP, GroenLinks, D66 en VVD stemden voor

MOTIES

15→16 (Eerdmans c.s.) over het niet in aanmerking laten komen voor afdoening door het OM met een strafbeschikking van zeden- en geweldsmisdrijven die letsel tot gevolg hebben
Aangenomen met algemene stemmen